

neboť v docílení pronájmu jinému nájemníkovi nebylo nic nedovoleného a proto se netřeba ani obíratí otázkou, kterou dovolatel nadhazuje, zda § 20 (3) zák. o ochr. náj. něco změnil na § 1174 obč. zák. Zapovězeného jednání dopustil se jen žalovaný.

Čís. 11409.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Předpisem druhého odstavce § 3 zákona jest závazně stanovena minimální výměra pracovních přestávek k oddechu, kdežto jinak ponechává zákon v prvním odstavci § 3 stanovení pevných přestávek volné dohodě zaměstnavatelů a zaměstnanců. Nedošlo-li ke zvláštní dohodě mezi stranami o pracovních přestávkách, platí jen ustanovení druhého odstavce § 3 zák.

(Rozh. ze dne 19. února 1932, Rv I 2267/30.)

Žalobce domáhal se na žalované firmě odměny za práce přes čas a odměny za nevyužitě přestávky svačiny a polední. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Pokud jde o otázku t. zv. pracovních přestávek, jest k dovolatelovým vývodům připomenouti toto: V druhém odstavci § 3 zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. jest pro zaměstnance starší než 18 let — jímž jest i žalobce — ustanoveno, že jim musí býti poskytnuta nejdéle po pěti hodinách nepřetržité práce přestávka aspoň čtvrt hodiny, ale že i tyto přestávky mohou odpadnouti, když za pravidelného chodu výroby jest zajištěn přiměřený čas k oddechu. Tím jest závazně stanovena minimální výměra pracovních přestávek k oddechu, kdežto jinak ponechává zákon v prvním odstavci § 3 stanovení pevných přestávek volné dohodě zaměstnavatelů a zaměstnanců. (V ten smysl vykládá předpis § 3 zákona čís. 91/1918 sb. z. a n. i výnos ministerstva sociální péče ze dne 21. března 1919, č. j. 4751/III-19, uveřejněný ve věstníku tohoto ministerstva). V souzeném případě nedošlo, jak zjistil již první soud, k zvláštní dohodě mezi stranami o pracovních přestávkách, takže tu platí jen ustanovení odstavce druhého § 3 zákona čís. 91/1918 sb. z. a n., nikoliv ustanovení prvního odstavce téhož paragrafu, a nemají proto pro souzený spor významu právní vývody dovolatelovy o podstatě a o účelu »pevných« pracovních přestávek, předpokládajících dohodu stran. Nižší soudy nezjistily, že pracovní přestávky předepsané v druhém odstavci § 3 zákona čís. 91/1918 sb. z. a n. nebyly žalobci žalovanou firmou poskytnuty, naopak považovaly žalobcovo tvrzení o tom za vyvrácené. Žalobce mimo to připustil, že přestávka na snídání činila 20 minut a přestávka na oběd (polední) 40 minut. Bu-

duje-li přes to dovolatel své právní vývody na předpokladu, že mu pracovní přestávky nebyly poskytnuty, neprovádí tím dovolací důvod právní mylnosti podle zákona. Leč i kdyby byl žalobce skutečně nevyužil zákonných pracovních přestávek k oddechu, neplynulo by z toho ještě, že v dotčené době místo odpočinku konal pro žalovanou firmu takové práce, které by bylo odměniti jako práce přes čas, a z okolností zjištěných nižšími soudy jest spíše usouditi, že účelem případného zkrácení přestávek k oddechu bylo, uspíšiti návrat z cesty ve vlastním zájmu, ne ve prospěch žalované firmy. Žalobní nárok na odměnu za neposkytnuté pracovní přestávky byl tedy právem zamítnut.

Čís. 11410.

Exekuční příkázání pohledávky k vybrání (§ 308 ex. ř.) nedotýká se důvodů věcné i místní příslušnosti příkázané pohledávky, pokud se nezakládají ve zvláštních osobních poměrech oprávněného nebo zavázaného.

Pro spory mezi povozníky a jich zákazníky jest výlučně příslušný okresní soud (§ 49 čís. 7 j. n.), bez ohledu na obtížnost a na trvání povozníkových úkonů. Povozníkem ve smyslu § 49 čís. 7 j. n. není povozník, jenž jest protokolovaným obchodníkem.

(Rozh. ze dne 19. února 1932, Rv I 363/31.)

Žalobkyni byla exekučně přikázána k vybrání pohledávka dlužníka za firmou D. z úplaty za povoznické úkony (za odvážení dřeva) v celkové výši 53.000 Kč. Žalobu, jíž se domáhala na firmě D. zaplacení pohledávky přikázané k vybrání, zadala žalobkyně na krajském soudě. **O b a n i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znova projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Žalobkyně, jíž byla zažalovaná pohledávka dlužníka Františka Š-a za žalovanou firmou exekučně přikázána k vybrání, domáhá se jejího zaplacení ve smyslu § 308 ex. ř. Podle toho místa zákona jest příkázáním pohledávky k vybrání vymáhající věřitel mimo jiné také zmocněn, by v zastoupení dlužníka žaloval poddlužníka o tuto pohledávku, nebyla-li včas a řádně zaplacená. Jde tudíž v souzeném sporu vpravdě o pohledávku dlužníka Š-a z právního poměru mezi ním a žalovanou, totiž ze smlouvy povoznické. Právě by tomu bylo, kdyby byl Š. žalobní nárok postoupil žalobkyni na úhradu celé její pohledávky, neboť důvodu věcné a místní příslušnosti, pokud se nezakládají ve zvláštních osobních poměrech oprávněného nebo zavázaného, postup pohledávky, působící jen změnu v osobě věřitele (§ 1392 obč. zák.), se nedotýká. Pro spory mezi povozníky a jich zákazníky jest výlučně příslušný okresní